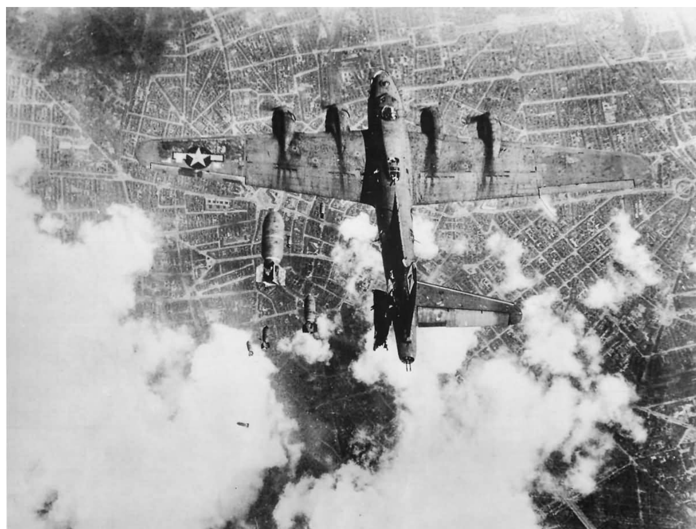
Οι τρεις βομβαρδισμοί του Πειραιά από τους “συμμάχους”

Για τους νεκρούς του Πολυτεχνείου... αμέτρητα τα στεφάνια και οι σπαρακτικοί λόγοι των πολιτικάντηδων. Για τους 700 τουλάχιστον νεκρούς του Πειραιά που οι Σύμμαχοι δολοφόνησαν ... δεν υπάρχει καν αναφορά στα σχολικά βιβλία της Ιστορίας.
Η Ιστορία γράφεται από τους κατακτητές κι από τους πράκτορές τους και πρέπει να την ξαναδιαβάσουμε προσεκτικά από την αρχή.

Η πιο εγκληματική ενέργεια των παραφρόνων συμμάχων.
Τα “συμμαχικά” αεροπλάνα, κάνουν στάχτη την πόλη!
Στους δρόμους σκορπισμένα πτώματα, φριχτές εικόνες ακρωτηριασμένων παιδιών! Οι δρόμοι κλεισμένοι από ξύλα, κεραμίδια από τις στέγες, αναποδογυρισμένα αυτοκίνητα και λάκκοι που έχουν ανοίξει οι βόμβες. Σφυροκόπημα για τρεις ώρες, από τις 12 το μεσημέρι – ώρα που ο κόσμος βρισκόταν στους δρόμους. Τα «Ιπτάμενα Φρούρια» της 15ης Αεροπορικής Δύναμης των ΗΠΑ, βομβάρδισαν ανελέητα τις κεντρικές συνοικίες του Πειραιά. Τα θύματα αυτού του αδικαιολόγητου βομβαρδισμού υπολογίστηκαν σε 5.500 από τα οποία 8 ήταν Γερμανοί στρατιώτες. Ανάμεσα σ’ αυτά συγκαταλέγονται και 85 μαθήτριες μαζί με τις 15 δασκάλες της Δημοτικής Οικοκυρικής και Επαγγελματικής Σχολής Πειραιά, που καταπλακώθηκαν από τα ερείπια του στο καταφυγίου του κτιρίου της Ηλεκτρικής Εταιρείας και πέθαναν από ασφυξία.

"Συμμαχικές" πηγές εμμένουν στην άποψη ότι αυτές οι «παράπλευρες απώλειες» προκλήθηκαν από λάθος σκόπευσης του «κατεχόμενου από τον εχθρό, λιμένος». Αλλά το λιμάνι του Πειραιά είχε ήδη εγκαταλειφθεί από τους Γερμανούς αφού το Αιγαίο Πέλαγος ελεγχόταν απόλυτα, πλέον, από τις "συμμαχικές" ναυτικές και αεροπορικές δυνάμεις. Κατά σύμπτωση, αμερικανικά αεροπλάνα ισοπέδωσαν και τα εγκαταληφθέντα από τους Γερμανούς, λόγω έλλειψης πρώτων υλών, προπολεμικά Ναυπηγεία Σκαραμαγκά. Αναλυτές, μάλλον αξιόπιστοι, επεσήμαναν ότι, κατά τα τότε ισχύοντα, τα πληρώματα των αμερικανικών βομβαρδιστικών αεροπλάνων επέστρεφαν στις ΗΠΑ μετά την συμπλήρωση εικοσιπέντε μάχιμων αποστολών. Γεγονός που επαληθεύεται και από το ντοκιμαντέρ «The Memphis Belle»(http://youtu.be/Dn8tqacRXK4). Και ότι ο Πειραιάς και ο Σκαραμαγκάς αποτελούσαν «εύκολους στόχους» αφού δεν διέθεταν αντιαεροπορική άμυνα ανάλογη μ΄ εκείνη, π.χ., του Schweinfurt με τα ακαταμάχητα αεριωθούμενα Messersmith 262…

Ένα από τα λιγότερο γνωστά σχετικά χρονικά είναι και η ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα αναφορά του «Αστυφύλακα Α75» που αντιγράφουμε από το http://www.koutouzis.gr/

Εγώ, ο Α75, μαζί με άλλους 30 Συναδέλφους του Α' Αστυνομικού τμήματος Αθηνών, τρεις αρχιφύλακες και τον υποδιοικητή μας Νικολόπουλο, ευρεθήκαμε κοντά στους Πειραιώτες το πρωί της 13ης Ιανουαρίου. Μας ξεφόρτωσαν από ένα φορτηγό μπροστά στον ναό του Άγίου Κωνσταντίνου. Ψιλόρριχνε χιονόνερο και το διαπεραστικό κρύο πέρναγε την υγρή μπέρτα, την χοντροϋφασμένη χλαίνη και την στολή και έφτανε ως το κόκαλο. Οι αρβύλες και οι μπότες δεν βάσταγαν κρύο και έμπαζαν νερά.

Ό υποδιοικητής ανέβη στο απάνω σκαλοπάτι της εισόδου του ναού και μας είπε:
– «Κύριοι, ήλθαμε εδώ όπως και τόσοι άλλοι Συνάδελφοι, χθες και σήμερα, για να βοηθήσουμε την Αστυνομία του Πειραιά. Εμείς θα βοηθήσουμε το Β' Αστυνομικό τμήμα, που είναι κοντά στο ρολόϊ. Το έργο μας είναι δύσκολο και επικίνδυνο. Πρέπει να σώσουμε ζωές παγιδευμένες κάτω από τους σωρούς των πεσμένων κτηρίων, να συνδράμουμε τραυματίες, να περιφρουρήσουμε την περιουσία των πολιτών. Οι δρόμοι είναι αδιάβατοι από οικοδομικά υλικά των πεσμένων κτιρίων. Εχουν ανασκαφεί σε μερικά σημεία από τις βόμβες. Εχουν

ακόμη τραμ ακινητοποιημένα ή κατεστραμμένα, σιδηροτροχιές αναποδογυρισμένες στραβωμένες και υψωμένες, ζώα πεθαμένα σε τυμπανιαία κατάσταση. Πιο επικίνδυνοι για μας είναι οι μισοπεσμένοι και ετοιμόρροποι τοίχοι, οι αιωρούμενες στέγες και τα πατώματα. Ενα λάθος μας ή μια ατυχία, μπορεί να ρίψη αυτά επάνω μας και να μας θάψουν ζωντανούς. Λοιπόν, Κύριοι, κατεβαίνουμε αυτό το δρόμο που είναι αριστερά του θεάτρου. Κάνετε το Σταυρό σας και ο Θεός βοηθός».

Περάσαμε μέσα από χαρακώματα και βγήκαμε στην Λεωφόρο, την αδιάβατη Βασ. Κων/τίνου. Σ' όλο το μήκος της ομάδες Συναδέλφων αγωνίζονταν να ανοίξουν τρύπες σε υπόγεια που μπορούσε να ήσαν πλακωμένοι άνθρωποι. Εκεί δεξιά μας στην γωνία της Λεωφόρου και της οδού, συνεργεία Συναδέλφων αγωνίζονταν με τα χέρια να βρουν τις μαθήτριες μιας Σχολής, παγιδευμένες στο υπόγειο ενός σωριασμένου διώροφου. Μάθαμε πως τις βρήκαν νεκρές. Πλήρωσαν κι αυτές με το φρικτό θάνατο τους την υπόθεση Ειρήνης και της ελευθερίας.

Κατεβαίνοντας με δυσκολία και κίνδυνο την οδό Βασιλέως Γεωργίου, βλέπαμε δεξιά μας την καταστροφή πολλών κτιρίων και προς το λιμάνι πίσω από την λαχαναγορά πιο μεγάλη συμφορά. Μόνοι τοίχοι, φαίνονταν όρθιοι, ψηλά, ετοιμόρροποι. Στην γωνιά της οδού Φίλωνος αντικρίσαμε τον σωριασμένο σε ερείπια ναό της Αγίας Τριάδος και για ειρωνεία στεκόταν κατά την Τράπεζα τα δυο κωδωνοστάσια όρθια. Ερημιά παντού. Ψυχή δεν φαίνονταν, ούτε και ένας Γερμανός. Το λιμάνι βουβό και ακίνητα τα πλεούμενα μικρά και μεγάλα. Μόνον ο σκοπός αστυφύλακας στέκονταν στα δεξιά του ναού μπρος στην είσοδο του Β ' Αστυνομικού τμήματος.

– Συναγερμός! Φώναξε κάποιος δικός μας.
– Διαλυθείτε! Φώναξε ο Νικολόπουλος και κρυφθείτε όπου σας φωτίσει ο θεός!

Ένα κανόνι από το ύψος της Καστέλας και ένα άλλο μικρότερο έριχναν αραιές βολές. Ήταν η έναρξη του Συναγερμού. Οι Σειρήνες με το ανατριχιαστικό ουρλιαχτό τους είχαν σιωπήσει, διότι είχε καταστροφή το δίκτυο της Ηλεκτρικής. Όλοι χαθήκαμε κάτω από τα δέντρα της πλατείας προς τον "Αι Σπυρίδωνα. Μερικοί στάθηκαν όρθιοι κολλημένοι στους κορμούς των δένδρων. Άλλοι ξάπλωσαν κάτω από τα παγκάκια μέσα σε νερά και άλλοι στα θεμέλια κοντά ενός καλοκτισμένου χαμηλού τοίχου προς την Φίλωνος. Νεκρική σιγή παντού, θα ρίχνουνε τα εγγλέζικα αεροπλάνα. Που θα ρίχνανε τα φοβερά σιδερικά τους; επάνω μας; Πέρασε καμιά ώρα αγωνίας, ώσπου σήμανε κατά τον ίδιο τρόπο ή λήξης!

Συγκεντρωθήκαμε πάλι όλοι. Είμαστε αγνώριστοι. Μερικοί βλέποντας τον υποδιοικητή αγνώριστο, πήγανε να γελάσουν. Το γέλιο όμως δεν έρχονταν στα χείλη, γιατί φτάνοντας στο πλακόστρωτο μπρος από τα δυο κωδωνοστάσια του ναού της Αγίας Τριάδος πατάγαμε

σε νερά κοκκινόμαυρα. Είχαμε τα βλέμματα προς το τμήμα που μας φαίνονταν έρημο και δεν κοιτάξαμε δεξιά μας στα προπύλαια του ναού.

Εκεί ήταν μια τραγική εικόνα, που μόνον φωτογραφία θα αποθανάτιζε την φρίκη της. Ό χώρος ανάμεσα στις γκρεμισμένες πόρτες, τις δύο μαρμάρινες κολώνες και τα κωδωνοστάσια ήταν ένας σωρός ξύλα και πέτρες, κάτω δε απ’ αυτά νεκροί καταπλακωμένοι. Φαίνονταν πόδια, χέρια, παραμορφωμένα πρόσωπα. Από κει κατέβαινε μαύρο αίμα που το ξέπλυνε το ψιλόβροχο και έφτανε κάτω, ως το ρείθρο της οδού Βρετανίας (σήμερα Εθνικής Αντιστάσεως).

Όλοι μας ανατριχιάσαμε. Ό αστυφύλακας της «Πύλης» μπροστά μας, μας ειδοποίησε να μη κάνουμε τίποτε, διότι είναι νεκροί και τα κωδωνοστάσια ετοιμόρροπα. Φτάσαμε στην είσοδο του Β’ αστυνομικού τμήματος γύρω στις 10 ή ώρα. Ό αστυφύλακας, νέος ψηλός, με ωραία χαρακτηριστικά, ντυμένος καλά, μας έβλεπε σαν σωτήρες. Δεν το είπε, μα το έλεγαν τα μάτια του και όλο το πρόσωπο του που έλαμπε από χαρά.

Τον χαιρετίσαμε κι ανεβαίνοντας τα ματωμένα σκαλοπάτια φτάσαμε στον διάδρομο του πρώτου ορόφου. Μπρος μας δεξιά ολάνοικτη η πόρτα του Αξιωματικού υπηρεσίας. Τα άλλα γραφεία του διαδρόμου αριστερά και δεξιά ήσαν κλειστά.
Άνοιξα ένα. Ηταν γεμάτο από εμπορεύματα και διάφορα οικιακά αντικείμενα με ένα σημείωμα επάνω τους. Τα είχαν μαζέψει από τα ανοικτά καταστήματα ή τα σπίτια και τα φύλαγαν εκεί. Εκείνο που μου τράβηξε την προσοχή ήταν τρεις νεκροί αστυφύλακες που τους είχαν βάλει επάνω σε φύλλα τσίγκου και τους είχαν σκεπάσει με μια κουβέρτα. Οι ασκέπαστες αρβύλες τους, πρόδιναν την παρουσία τους.

Ενώ όλοι σπρώχνονταν στο Γραφείο του Αξιωματικού, εγώ πήγα και απεκάλυψα τους νεκρούς. Ήσαν αγνώριστοι με την στολή τους ματωμένη και τα μάτια ολάνοικτα και σκονισμένα. Ζήταγαν κάπου ανάπαυση μαζί με κείνους στον πρόναο της Αγίας Τριάδος και τους τόσους άλλους γνωστούς και αγνώστους νεκρούς του Πειραιά. Ποιός όμως, θα φρόντιζε να τους κάνη αυτήν την χάρη; Κανένας! Τους έθαψαν όλους μαζί στο Νεκροταφείο της Αναστάσεως μετά από 2-3 ήμερες. Τις φωτογραφίες των τριών αστυφυλάκων τις είδα προ 6ετίας περίπου, κρεμασμένες στην σειρά μαζί με άλλων πεσόντων αστυνομικών στους τοίχους ενός δωματίου της αστυνομικής Δ/σεως Πειραιώς καί έμεινα άναυδος. Τους είδα και εις το Β’ Αστυνομικό Τμήμα.

Ό αξιωματικός υπηρεσίας όρθιος εμπρός σ’ ένα σκονισμένο τραπέζι οπού δέσποζαν 2-3 κηροπήγια μας είπε με λίγα λόγια τον τομέα μας και την αποστολή μας.Να σώσετε ζωές που θα είναιακόμη παγιδευμένες στα υπόγεια κάτω από τις ερειπωμένες οικοδομές, να ρίξετε ετοιμόρροπους τοίχους και όσα αιωρούνταν επάνω στους ανύποπτους πολίτες, να

φράξετε πρόχειρα τις εκτιθέμενες περιοχές των εμπόρων και των κατοίκων. Αυτό είναι το έργο σας. Για εργαλεία μη συζητάτε. Τα χέρια σας θα γίνουν αξίνες και λοστοί, σφυριά και φτυάρια. Τα μαντήλια σας επίδεσμοι. Ὁ θεός μαζί σας και σας ευχαριστώ.

– Που θα πάμε; Ρώτησε ένας. Που είναι τα τετράγωνα αυτά; Ὁ αξιωματικός βγήκε στον εξώστη και έδειξε τα τετράγωνα που είναι προς το θέατρο, από την Φίλωνος έως την Κολοκοτρώνη.

Έτσι βρεθήκαμε σε αδιάβατους και επικίνδυνους δρόμους. Πατάγαμε σε πέτρες και ξύλα, σε λάσπες και χώματα. Ὀρθιοι μισογκρεμισμένοι τοίχοι στέκονταν δίπλα μας έτοιμοι να πέσουν απάνω μας στο πρώτο φύσημα ανέμου. Στέγες διαλυμένες και πατώματα γερμένα δώθε-κεϊθε σημάδευαν εμάς. Στα καταστήματα έβλεπες τα σκονισμένα και πλακωμένα εμπορεύματα από τις πεσμένες πλευρές. Ψηλά έβλεπες, πόρτες, κουζίνες, σαλόνια και άλλα δωμάτια σαν εξώστες. Μια απόκοσμη μυρωδιά έσπαζε τις μύτες μας. Φρίκη και μυρουδιά θανάτου παντού.
Που να είναι οι ζωντανοί άνθρωποι; Δεν ακούγεται τίποτε. Ούτε φωνή ούτε ανάσα. Νεκρική σιγή παντού. Ὁλοι τεντώναμε τα αυτιά. Ὁλοι με κίνδυνο της ζωής μας κατεβαίναμε σε υπόγειες πόρτες, εμπαίναμε στα μαγαζιά ή περνούσαμε ορθάνοιχτες πόρτες. Ολοι να σώσουμε έστω και έναν. Οι ώρες πέρασαν γρήγορα χωρίς αποτέλεσμα. Σε λίγο θα νύχτωνε και το σκοτάδι θα έπεφτε μαύρο και βαρύ σ' όλον τον Πειραιά. Ὁ συσκοτισμός ήταν αυστηρός και ή κυκλοφορία δεν επιτρέπονταν μετά την δύση του ήλιου.

Με σανίδες και ξύλα φράξαμε μερικά μαγαζιά και από την Βασ. Γεωργίου πήγαμε στην Αστυνομική Δ/νση, που ήταν σ' ένα τριώροφο καινούργιο κτήριο στην οδό Αγίου Κων/τίνου και Σωτήρας. Ήταν σκοτεινά όλα. Ψηλαφητά ανεβήκαμε τις σκάλες και φτάσαμε στο διάδρομο του πρώτου ορόφου. Εκεί το φως ενός κεριού μας άλλαζε την όψι και μας μετέβαλε σε παράξενες σκιές.

Μαζευτήκαμε όλοι σ' ένα σκοτεινό γραφείο καλά καμουφλαρισμένο με μπλε χαρτί στα τζάμια. Το φως του κεριού έφτανε ως εμάς από την ανοικτή πόρτα. Είμαστε αγνώριστοι, λασπωμένοι, βρεμένοι και κατάκοποι και νηστικοί. Τότε ήλθε ανάμεσα μας ο Διοικητής μας κ. Ευάγγελος Καραμπέτσος. Ευθυτενής, σοβαρός, με την θλίψη ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του μας κοίταξε όλους και μετά ολιγόλεπτη σιωπή μας είπε:
Ἡ Αστυνομία, όπως γνωρίζετε, προκειμένου να ανταποκριθεί εις το καθήκον της προς τον Πολίτη και την Πατρίδα ευρίσκεται όλο το 24ωρο κάθε ημέρας στο πόδι. Ο βομβαρδισμός του Πειραιώς ήταν μια συμφορά για τους Πολίτες του και τους περαστικούς. Δεν ταιριάζει θρήνος και λιποψυχία, διότι τότε δεν θα ανταποκριθούμε στο δύσκολο και ξένο προς τα καθήκοντα μας έργο.

Αφού όμως, όλες οι υπηρεσίες διελύθησαν και αυτή σχεδόν, ή Αστυνομία, εμείς, εκτός από το πολύπλευρο και υπεύθυνο έργο μας, εγίναμε εκσκαφείς, κατεδαφισταί, τραυματιοφορείς, ιατροί, νεκροφορείς. Εκάναμε το καθήκον μας εις το ακέραιο και άλλοι έρχονται από την Αθήνα, δια τις νυκτερινές περιπολίες. Σεις θα πάτε σε λίγο στο Τμήμα μας να πλυθείτε και να ξεκουραστείτε. Φαίνεται πως το 1944, επιφυλάσσει πολλά δια τους "Έλληνες και το Αστυνομικό Σώμα, το οποίον τόσο πιστά υπηρετούμε. Ό Θεός όμως είναι μεγάλος. Θέλω από σας, ενότητα, αλληλοβοήθεια, εμμονή εις το καθήκον, διότι έτσι θα ξεπεράσουμε όσο είναι δυνατόν πιο ανώδυνα τις δοκιμασίες σαν την τωρινή. Σας ευχαριστώ όλους σας και σας καληνυχτίζω».

Μας έσφιξε όλων το χέρι και πήγε στο διπλανό Γραφείο του υποδιευθυντού. Χάθηκε μέσα στο σκοτάδι του δωματίου. Εμείς βγήκαμε στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου όπου το σκοτάδι ήταν πιο βαθύ που μύριζε κόλαση και θανατικό. Μας φόρτωσαν σ' ένα φορτηγό και σιγά-σιγά φύγαμε, χωρίς να βλέπουμε από που περάσαμε».

Από ποιούς έγινε ο βομβαρδισμός

άθικτες έμειναν όλες οι γερμανικές στρατιωτικές εγκαταστάσεις του Ναυστάθμου, το αεροδρόμιο, τα ναυπηγεία του Περάματος, μεταξύ αυτών και το μεγαλύτερο που κατασκεύαζε τσιμεντόπλοια για λογαριασμό των γερμανικών αρχών.

Για πολλά χρόνια ένα από τα ερώτηματα που υπήρχαν ήταν αν επρόκειτο για αγγλικά ή

αμερικάνικα αεροπλάνα. Η ανέλκυση από την θάλασσα όμως ενός αεροπλάνου που έριξαν οι γερμανοί κατά την διάρκεια του πρώτου βομβαρδισμού καθώς και η τυχαία ανακάλυψη βόμβας απέδειξαν περίτρανα ότι επρόκειτο για καθαρά αμερικάνικο βομβαρδισμό που επραγματοποιήθηκε από Ιπτάμενα Φρούρια (Πρόκειται για ένα τετρακινητήριο βαρύ βομβαρδιστικό αεροπλάνο που κατασκευάστηκε από την εταιρία Boeing για τις ανάγκες της Αμερικανικής αεροπορίας. Χρησιμοποιήθηκε κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο κυρίως για τον βομβαρδισμό Γερμανικών στόχων. Μπορούσε να πετάξει σε πολύ μεγάλο ύψος, σε μεγάλες αποστάσεις, μεταφέροντας μεγάλο φορτίο και μπορούσε να αμυνθεί σε εχθρικές επιθέσεις. Ήταν το αεροπλάνο με τη ρίψη περισσοτέρων βομβών από οποιοδήποτε άλλο, κατά τη διάρκεια του πολέμου).

Όμως στο σημείο αυτό οφείλουμε να πούμε ότι έστω και αν ποτέ δεν εύρισκαν το βυθισμένο στον λιμένα αεροσκάφος, έστω και αν ποτέ δεν εύρισκαν βόμβα αμερικάνικου βομβαρδιστικού, δεν θα υπήρχε καμία δικαιολογία να μην φανερωθεί η ταυτότητα των δραστών αφού η αποστολή ουδέποτε εκρατήθει μυστική ή απόρρητη περισσότερο ή λιγότερο από τις υπόλοιπες επιχειρήσεις της εποχής εκείνης.

Οι πιλότοι ουδέποτε κρύφτηκαν, συνέστισαν μάλιστα ενώσεις και συνδέσμους και ανάρτησαν εμφανώς τις αποστολές τους μεταξύ των οποίων ήταν και ο βομβαρδισμός του Πειραιά.
Μικρή έρευνα στο διαδίκτυο είναι αρκετή για να βρει κάποιος τις μοίρες που έλαβαν μέρος, τα αεροπλάνα, τα μέσα της εποχής, τις διαταγές ακόμα και τα ονοματεπώνυμα με τις διευθύνσεις όλων όσων έλαβαν μέρος.
Γιατί άραγε ουδέποτε δημοτική ή άλλη αρχή δεν ήρθε σε επικοινωνία μαζί τους για να παρευρεθούν σε κάποια τελετή, να πούνε την άποψή τους ή να κάνουν γνωστές τις εντολές κάτω από τις οποίες έδρασαν; Έκανε γνωστή δημοτική ή κάποια άλλη αρχή σε αυτές τις ενώσεις τι προξένησαν με την πράξη τους ή οι τελετές αυτές γίνονται τόσα χρόνια μόνο για εσωτερική κατανάλωση και όχι για δημοσιοποίηση κάποιου γεγονότος;;

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΩΝ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΩΝ

Το σήμα της μοίρας που (15ης) που βομβάρδισε τον Πειραιά
Σχηματισμός τέτοιων σκαφών (Β17) απογειώθηκαν από την αμερικάνικη πλέον βάση της Φότζια Ιταλίας, που ανήκαν στην 5η πτέρυγα της 15ης Αεροπορικής Στρατιάς. Για προστασία από τυχόν προσβολή τους από αεροσκάφη του άξονα συνοδεύονταν από αεροσκάφη τύπου Lockheed P 38 Lightning.
Ο πιο πάνω σχηματισμός έφτασε στον Πειραιά στις 12.35 και στις 13.43 απεχώρησε. Το μεγαλύτερο μέρος των βομβών που έριξε ήταν εμπρηστικές.
Όμως όπως προαναφέραμε δεν ήταν μόνο αυτός ο βομβαρδισμός. Ακολούθησαν στις 19.22

και 22.00 άλλοι δύο βομβαρδισμοί από αγγλικούς σχηματισμούς αυτή την φορά (RAF). Η πληροφορία αυτή δίνεται πλέον ελεύθερα από το Military History Network και στο σκέλος που αφορά την USAF (αμερικάνικη αεροπορία). Οι 3 πρώτες γραμμές είναι αυτές που αφορούν την καταστροφή της πόλης ενώ στο ημερολόγιο κάνει λόγο μόνο για βομβαρδισμό λιμένα. Απώλειες δικές τους 8 αεροσκάφη εκ των οποίων τα 6 καταστράφηκαν από μεταξύ τους σύγκρουση λόγω συνεφιάς.

TUESDAY, 11 JANUARY 1944
STRATEGIC OPERATIONS (Fifteenth Air Force): B-17's, with P-38 escort, bomb the harbor at Piraeus, Greece; they destroy 8 attacking fighters; 6 B-17's are lost in midair collisions in the heavy overcast.
Transfers in Italy:
HQ 82d Fighter Group and 95th, 96th and 97th Fighter Squadrons from Lecce to Vincenzo Airfield with P-38's.
HQ 456th Bombartment Group (Heavy) and 744th, 745th, 746th and 747th Bombardment Squadrons (Heavy) to Cerignola from the US with B-24's; first mission is 10 Feb.

Από το ημερολόγιο αποστολών της 301 μοίρας βομβαρδιστικών η οποία προς το τέλος του πολέμου ενσωματώθηκε με την 15η Αεροπορική Δύναμη όπως είπαμε βλέπουμε την κίτρινη ένδειξη που αφορούσε την αποστολή βομβαρδισμού του Πειραιά.

01/04/1944 Sofia Bulgaria – City
01/07/1944 Fiume Italy – TW
01/08/1944 Reggio/Emilia Italy – ACF/MY
01/09/1944 Pola Italy – D
01/10/1944 Sofia Bulgaria – City
01/11/1944 Piraeus Greece – H
01/13/1944 Rome Italy – AD
01/14/1944 Mostar Yugoslavia – AD
01/15/1944 Fano Italy – RR Bridge
01/16/1944 Klagenfurt Austria – ACF
01/17/1944 Pontassieve Italy – MY/RR Br

Η λεζάντα της φωτογραφίας από την μοίρα βομβαρδισμού ήταν το λιμάνι του πειραιά. Οι βόμβες ομώς εδώ φαίνονται να πέφτουν στο ύψος του Φαλήρου

Η αεροφωτογραφία είναι από το Imperial War Museum. Έχει ληφθεί από την R.A.F. και σε αυτήν φαίνεται ξεκάθαρα ο λιμένας Πειραιώς

Φόρτωση βομβών στην 301η μοίρα

Από το ημερολόγιο αποστολής ουδεμία αναφορά γίνεται ως προς τους στόχους παρά μόνο ότι λόγω έντονης συννεφιάς και παγετού, η αποστολή κατέληξε σε πλήρη αποτυχία, καθόσον τα αεροσκάφη συγκρούσθησαν μεταξύ τους και ίσως αυτός είναι ο μόνος λόγος για την βιαστική ρήξη βομβών και την πλήρη αστοχία όσον αφορά στρατιωτικούς στόχους. Από τα γραφόμενα φαίνεται να ομιλούν για παταγώδη αποτυχία, για έλλειψη σεβασμού στις καιρικές συνθήκες και περιγράφει ο υπεύθυνος λεπτομερώς το χρονικό της σύγκρουσης των αεροσκαφών.

Από το βιβλίο πτήσεων όμως φαίνεται ότι η 301 μοίρα πέταγε πάνω από Αθήνα-Πειραιά για όγδοη φορά από τις 10 Σεπτεμβρίου 1943 μέχρι και την 11 Ιανουαρίου του 1944. Είχε γνώση του εναέριου χάρτη καθώς και την εξοικίωση.

Εξετέλεσε αποστολές πάνω από Αθήνα πειραιά την:
(στις ημερομηνίες προηγούνται οι μήνες σύμφωνα με τον αγγλοσαξωνικό τρόπο αρίθμησης)
10/9/1943 athens
10/10/1943 athens
11/17/1943 athens
12/6/1943 athens
12/8/1943 athens
12/14/1943 piraeus
12/20/1943 athens
1/11/1944 piraeus

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Δεν έμεινε σχολείο, νοσοκομείο, εκκλησία, καταφύγιο και γενικά χώρος που συγκεντρώνονταν κόσμος που να μην επλήγηκε.
Η καταστροφή σε κόστος υπολογίστηκε περί τα 325 εκατομ. προπολεμικές δραχμές.
Ο Πειραιάς από την μεγαλοπρέπεια του μεσοπολέμου βυθίστηκε ολοκληρωτικά στο χάος και έκανε χρόνια για να ορθοποδίσει.
Κανένα διεθνές δικαστήριο δεν δίκασε αυτό το έγκλημα πολέμου, ουδείς τιμωρήθηκε.
Κανείς εκπρόσωπος δημοτικής ή άλλης αρχής εζήτησε αποζημίωση και ουδείς αποζημιώθηκε.
Καμμία πόλη που δεν ανήκε εντός της γερμανικής επικράτειας, δεν βομβαρδίστηκε τρεις φορές την ίδια μέρα από δύο διαφορετικές υπερδυνάμεις της εποχής.

Φωτο από το αρχείο ένωσης εργαζομένων ΗΣΑΠ

Φωτο από αρχείο ένωσης εργαζομένων ΗΣΑΠ

"Ο βομβαρδισμός του Πειραιά":
Πίνακας που ζωγράφισε…από μνήμης ο Κρυστάλλης.
Δρομοκαΐτειο Ίδρυμα